

[Arnth Jensen.]

ikke har noget med at gøre, men det er dog alligevel en så offentlig institution, at den afviger ikke så helt lidt fra andre private foretagender, og jeg vil i hvert fald mene, at hvis man har en sådan bestemmelse, bør både staten og kommunen, ja, offentligheden, reagere mod den og den tilside-sættelse, den er udtryk for, og så vil den ganske givet også blive ændret.

Vi må huske på, at rullestolen i virkeligheden er en del af et menneske, og derfor bør den ikke betragtes som et redskab. Det forstår amerikanerne, der bl. a., når en invalid rejser, tillader, at han uden vederlag kan tage sin rullestol med, endogså i flyvemaskine. Vi må nok spørge: Gør Danske Statsbaner det? Jeg ved det ikke, men hvis de ikke gør det, så forekommer det mig at være på tide, at man indfører en sådan lille reform.

Men først og fremmest gælder det om at give invaliderne arbejdsmod og arbejdsmulighed, og her mener jeg, det offentlige må gå i spidsen. Der er i virkeligheden mange stillinger i offentlige kontorer, ved museer, ved forskellige anstalter o. s. v., som udmærket kunne bestrides af sådanne mennesker. Nu ved jeg godt, at der er gjort noget i den retning, men spørgsmålet er, om der er gjort nok. Jeg vil egentlig gerne opfordre den højtærede minister til at ned-sætte et udvalg — ikke en kommission, det skal ikke være noget lønnet arbejde — til at undersøge, hvilke stillinger der i virkeligheden er, som egner sig, og hvor mange af disse stillinger der er besat. Jeg er ganske overbevist om, at alene dette ville give invaliderne en følelse af, at der tænkes på dem, og jeg tror også, det ville live op hos mange, når de møder denne sympati. Jeg er også overbevist om, at hvis staten, det offentlige, her gik i spidsen, ville erhvervslivet heller ikke stå tilbage, men ville også være med i det arbejde, og der er vel ingen, der tvivler om, at kunne noget sådant lykkes, ville det ikke blot i det lange løb betyde en besparelse for stat og for kommuner, men det ville også blive til velsignelse for invaliderne, og det ville blive til fremgang for samfundet.

Men der er også andre veje, ad hvilke man kan tænde lys for disse mennesker, og det er det, der særlig ligger mig på sinde. Sidste sommer dannedes en lille kreds af mænd med disponent Henning Leidersdorff, Gentofte, i spidsen, der har fundet ud af, at der var en hel del yngre mennesker, som sad i deres rullestol eller lå på deres leje og aldrig så noget af verden. De sam-

lede nogle midler sammen og kom i forbindelse med et forstående rejsebureau, som havde de forstående folk, der skulle til, chauffører, sygeplejersker og rejseledere, og så lykkedes det dem af få en omnibus af sted med 20 invalider på så lang en rejse som ned til Oberammergau. Jeg har selv set de takkeskrivelser, der er kommet fra disse mennesker, som ellers var bundet til at sidde i deres rullestol eller til at ligge på deres leje og ingenting se af verden, og jeg har set breve fra dem, som ånder det største livsmod, fordi der er andre mennesker, der har villet føre dem ud i verden. Se, sådan et arbejde fortjener den største opmærksomhed. Jeg tror, det er en opgave, som samfundet bør støtte, men jeg tror, det er rigtigt, at det bliver ved med at være et privat foretagende. Det er imidlertid sådan, at mange, mange flere, end der kunne komme med, havde søgt om at komme med, og nu er spørgsmålet for den lille komité: Magter vi at få dem med i den kommende sommer? Og jeg vil sige til den højtærede socialminister, at skulle det ske — jeg ved ikke, om det sker —, at disse mennesker banker på døren hos socialministeren, så beder jeg om, selvom vi nu alle skal spare, at et sådant arbejde alligevel får den påskønnelse, det har fortjent. Det skal selvfølgelig ikke være de lange rejser alle sammen, det kan være rejser i indlandet eller til Norge og Sverige. Og der kan måske være andre private kredse, som tager det samme arbejde op. Ville det ikke være en idé for Det kgl. Teater at vise et initiativ, eller for radiofonien med hensyn til koncerterne. Jeg tror, at hvis vi kunne give disse mennesker noget at tænke på, som kan bryde den daglige triste tilværelse og derigennem give dem et vist livsmod, ville meget være vundet, ikke alene for invaliderne, men også for samfundet; der ville også vindes arbejdskraft på denne måde.

Dette er tanker, som man bør overveje, og jeg har fremført dem som sådanne. Jeg ved ikke selv, hvordan de videre skal udføres, men jeg har ønsket at bringe dem frem for tinget og for den højtærede socialminister.

Må jeg så til sidst fremføre et ønske til, nemlig dette: Kan man ikke komme af med betegnelsen „vanfør“? Det forekommer mig, at det er et dårligt ord, men om man kan sætte et andet i stedet ved jeg ikke. Jeg har hørt nævnt „svagfør“, og det synes jeg er langt bedre. I det interview fra „B.T.“, som jeg nævnte før, er den unge mand inde på det samme. Der bliver spurgt ham: „Er De ked af betegnelsen vanfør?“